

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 167/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 156/2013 a jeho uznesením z 28. februára 2014, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Oboer 1/2016 a jeho uznesením z 29. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 156/2013 a jeho uznesením z 28. februára 2014, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Oboer 1/2016 a jeho uznesením z 29. novembra 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení povinného v exekučnom konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 0 Er 4427/1998 je účastníkom konania o vymoženie 1 020,88 € s príslušenstvom a trov exekúcie v konaní vedenom pred súdnou exekútorkou

Po tom, ako okresný súd uznesením č. k. 0 Er 4427/1998-30 zo 6. decembra 2011 návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie nevyhovel, krajský súd v dôsledku sťažovateľom podaného odvolania uznesením sp. zn. 5 CoE 156/2013 z 28. februára 2014 napadnuté uznesenie okresného súdu (č. k. 0 Er 4427/1998-30 zo 6. decembra 2011; pozn.) potvrdil a najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Oboer 1/2016 z 29. novembra 2016 následne sťažovateľom podané dovolanie voči uzneseniu krajského súdu (č. k. 5 CoE 156/2013-65 z 28. februára 2014; pozn.) odmietol.

3. Ako ďalej sťažovateľ s poukazom na skutkové okolnosti posudzovanej veci uvádza, „... odvolací súd, ako aj súd dovolací dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo svojom odvolaní a následne aj dovolaní sťažovateľ uviedol množstvo údajov a faktov, na ktoré odvolací súd a následne dovolací súd v konaní neprihliadol, a ktoré poukazujú na nesprávne skutkové zistenia druhostupňového súdu vyvodené z vykonaných dôkazov a tiež na nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a následne aj Najvyšším súdom...

Sťažovateľ považuje exekučné konanie za protiprávne z dôvodu, že sami oprávnení sa necítia a nikdy necítili byť aktívne legitimovaní v exekučnom konaní a ani o výsledok exekučného konania nikdy neprejavili žiaden záujem...

Z prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutia nevyplýva, že by exekučný súd rozhodol o zmene účastníkov exekučného konania na strane oprávnených po smrti oprávneného [REDAKOVANÉ]. Preto napadnuté rozhodnutie považuje sťažovateľ za arbitrárne. Exekučný súd sťažovateľovi nepredložil rozhodnutie o vstupe nových oprávnených do exekučného konania a z tohto dôvodu sa sťažovateľ správne domáhal zastavenia exekučného konania v exekučnej veci, v ktorej bol povinným...

Odňatie možnosti konať pred súdom vidí povinný v tom, že odôvodnenie rozsudkov súdu Krajského, ako aj súdu Najvyššieho je nepreskúmateľné, nepresvedčivé, súdy nesprávne vyhodnotili skutkový stav.“.

4. Sťažovateľ následne argumentujúc rozhodovacou praxou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva upriamuje pozornosť na arbitrárnosť ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia tak krajského súdu sp. zn. 5 CoE 156/2013 z 28. februára 2014, ako aj najvyššieho súdu sp. zn. 2 Oboer 1/2016 z 29. novembra 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) a zastáva názor, že napadnuté rozhodnutia nie sú založené na dostatočných a relevantných dôvodoch. Zároveň si v závere podanej sťažnosti uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 €, ktorá sťažovateľovi podľa jeho slov vznikla v priamej súvislosti s „odopieraním poskytnutia spravodlivosti a včasného prejednania... veci“ a ktorá spočíva „... najmä v pocitoch úplnej neistoty a bezmocnosti zo stavu v namietanom konaní, ktoré trvalo neprimeranú dobu od roku 1998 do roku 2017“.

5. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľ domnieva, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1), vzhľadom na čo ústavný súd žiada, aby vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré následne zruší, vec vráti krajskému súdu a najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a úhradu trov konania v sume 312,34 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

10. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyslovenia porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred

všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval jeho judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

13. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred krajským a najvyšším súdom a ich napadnutým rozhodnutiam nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd v napadnutých rozhodnutiach vyslovili názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd a následne dovolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky v exekučných konaniach.

14. Sťažnosti sťažovateľa chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba strohé konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a následné vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom krajského súdu a najvyššieho súdu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu o potvrdení

rozsudku okresného súdu č. k. 0 Er 4427/1998-30 zo 6. decembra 2011 (ktorým okresný súd návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie nevyhovel; pozn.) a následne napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým sťažovateľom podané dovolanie odmietol, nemôžu same osebe znamenať porušenie sťažovateľom v petite označených práv (bod 5).

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd.

V danej veci s prihliadnutím na strohú argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť sťažovateľom namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľa sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutými rozhodnutiami oboch všeobecných súdov mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15.1 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorý v rámci svojho síce rozsahom strohého, avšak zákonného a ústavne udržateľného odôvodnenia s poukazom na dikciu ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 toho času platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) konštatoval nasledovné:

„Odvolací súd bez nariadenia pojednávania... prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie uznesenia má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti uvedené už v návrhu povinného na zastavenie exekúcie, s ktorými sa súd výstižne a presvedčivo vyrovnal a ku ktorým odvolací súd nepovažuje za potrebné nič dodávať.“

15.2 Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu (bod 15.1 konštatuje, že jeho odôvodnenie je v súlade s citovaným ustanovením § 219 ods. 2 OSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd, a to je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné, a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Ustanovením § 219 ods. 2 OSP (toho času ustanovenie § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; pozn.) bola teda odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné.

Aj keď krajský súd neuviedol nad rámec poukazu na dikciu ustanovenia § 219 ods. 2 OSP žiadne ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia prvostupňového súdu, ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov.

16. Rovnako ústavný súd preskúmal i napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý v rámci relevantnej časti odôvodnenia ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia zaujal stanovisko, v ktorom podrobne a vyčerpávajúco vo vzťahu k dovolacím námietkam sťažovateľa uviedol nasledovné:

«11. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle ust. § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa ust. § 239 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

12. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. Povinný procesné vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. nenamietal; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

13. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesným vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ O. s. p., čím sa povinnému postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom...

15. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala strane sporu...

16. Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom vidí v tom, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie ani z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by exekučný súd rozhodol o zmene na strane oprávneného po jeho smrti. Vzhľadom na uvedené považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu za zmätočné, arbitrárne, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, čo má, podľa jeho názoru, za následok, že súdy nesprávne vyhodnotili skutkový stav...

22. Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Vyššie citované ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia a odvolacie súdy sa tak môžu sústrediť na judikatúru a odbornú literatúru. Tým sa môže zvýšiť aj dôvera v apelačné súdy, ktoré by v rozhodnutí menej kopírovali a viac argumentovali, čo nepochybne bude verejnosťou vítané.“

24. Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací

súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa...

26. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

27. Súd prvej inštancie primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že v danom prípade neexistuje dôvod na zastavenie exekúcie vedenej na základe právoplatného exekučného titulu, ktorým je rozsudok Obvodného súdu Košice I sp. zn. 20C/592/1993. Odvolací súd sa plne stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie a zdôraznil, že v odôvodnení odvolania povinného sa iba opakujú skutočnosti uvedené už v návrhu na zastavenie exekúcie. Nakoľko sa s týmito skutočnosťami súd prvej inštancie výstižne a presvedčivo vyrovnal, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. jednohlasne potvrdil a podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa v ostatných dôvodoch stotožnil s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie.

28. Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi sporovými stranami.

29. *Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu /ako aj súdu prvej inštancie/, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie uznesenia (ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 167 O. s. p. a ust. § 211 ods. 2 O. s. p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek povinného.*

30. *Námietky povinného, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady, treba považovať za dovolacie dôvody podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Inou vadou konania (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v ust. § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo), ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.*

31. *Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa ust. § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne*

právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

32. Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania v zmysle ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinného odmietol v zmysle ust. § 447 písm. c/ C. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.»

17. Po preskúmaní oboch napadnutých rozhodnutí (body 15.1, 15.2 a 16) ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu a najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by v rámci odvolacieho konania krajským súdom a následne v rámci dovolacieho konania najvyšším súdom aplikovaný postup mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutých rozhodnutí v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd nezistil, že by ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia boli arbitrárne, svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu a najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorá sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradi ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

19. Na záver ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie

je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

20. V nadväznosti na sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. Po analýze napadnutých rozhodnutí ústavný súd hodnotí krajským súdom a najvyšším súdom predstretú právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi petitom napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnostnej logike porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy odvodzuje výlučne len od porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, respektíve čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol i v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Ústavný súd taktiež na záver poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Plnomocenstvo doručené sťažovateľom spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo i vadu neurčitosti, pretože v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017